hallastusse pärrast. Wötta julgust minno sanna peäle, ja ussu ennast issa armastusse sisse." — Noor mees kissendas siis kibbeda süddame wallo al: Sestsammast, et issa armastus löpmatta on minno wasto, näitab minno pat sedda raskem minno melest ollewad. Kuidas ial saaksin, julgeste issa silmi wadata! — Teed käies ja issa-maia liggi samas, wibis noor mees, löi silmad allapiddi, ja ütles: Ei mitte; ei tohhi mitte issa-maia alluse ülle astuda. — Wanna issa kätte ollid senni röömsad sannumed joudnud armsa poia ümberpöörmissest. Töttis nore mehhe jouoga pole tee peäl poia wasto, ja kui olli temmaga kokko sanud, hakkas poia ümber kaela, ning, et poeg olli täis kibbedat wallo pölweli mahha langend, töstis issa tedda ülles ja nuttis römo pärrast poia kaelas. „Eks sa ei olle ikka weel minno kallis poeg?" ütles issa, „ning nüüd ehk weel kallim kui enne sedda, sest et olled hakkand, udes ellus käima." — Issa wiis poega omma kotta, ja teggi temmale keik head, weel rohkeminne kui enne sedda. Agga nore mehhe ellopäwad kullusid ärra murres, ja temma aastad öhkamissega. Sallaja olli ikka südda temmal leinamas ja kurb. Iggakord et näggi omma au-wäärt ellatand issa, löi poeg silmad mahha. Issal olli sest wägga halle meel, ja ütles poiale: „Kas tahhad siis allati kurb olla? Oh wötta kindlat meelt, ja hakka wahhest, minno süddant ja armastust öiete ärratundma." — Poeg wastas ja ütles: Et olled mind wasto wötnud ilma pahha sanna mulle ütlematta, kuidas lähhäksin sedda ilmas unnustama! — Se peäle ütles issa lahke näoga ja pehme sannaga: „Eks sa ei olle kangeste isseennese peäle kohhut moistnud, mo poioke? Agga nuüd eksitusse ö on sinnust ülle läinud, ja ue ello-pääw sinno seest tousnud. Et jätta wahhest nut mahha, ja könni röömsad

Eesti-ma rahwa Kalender 1840, lk. 21